

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 8. Quæ postea in Concilio Remensi acta sint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII. aliisque Principibus factionem ejus tuen-
 A.C. 1119. tibus Hojum se recepit, ubi obsidionem
 sustinuit. Haud brevi tempore bellum
 arsit, & quamvis vicerit Fridericus, ac
 Episcopatum Leodiensem obtinuerit,
 Fautores tamen Alexandri nunquam pe-
 nitus oppressi sunt, quin anno Episcopa-
 tus ejus secundo Præsulem, tetrum fa-
 cinus! propinato veneno e vivis sustu-
 lerunt.

§. VIII.

*Quæ ulterius in Concilio Remensi acta
 sint.*

Feria II. vigesima septima Octobris, Pa-
 tribus Concilii Remensis iterum ad
 consultandum convenientibus, vix satis
 virium Pontifici, pridiano itinere fatiga-
 to, fuere, quibus in Sessione durare pos-
 set; Colloquii tamen Mozonensis even-
 tum referri jussit. Igitur Joannes Cre-
 mensis Cardinalis Presbyter acta expo-
 suit in hunc modum: *Non ignoratis, nos
 Mozonem perrexisse; sed hæc profectio
 nullam utilitatem attulit. Imperator
 enim cum ingenti exercitu triginta ferme
 millium quasi pugnaturus ad illum locum
 advenit, quod ubi animadvertimus, Papam
 in illo Castro, quod in ditione Archiepisco-
 pi Remensis est, inclusimus. Sæpius ro-
 gavimus, in conspectum Imperatoris pri-
 vatim admitti, quoties vero soli colloqui
 capi-*

cæpimus accesserunt innumeri ejus satellites, lanceas & gladios vibrantes, unde animus noster metu turbabatur. Quippe non armis instructi ad præliandum veneramus, sed inermes, de pace acturi. Imperator per ambages nobis respondebat, & cupiens Papam in Casses pertrahere, nihil magis quam ejus præsentiam exoptabat. Nos vero Patrem patrum solerter occultavimus, memores, quam perfide hic ipse Henricus Paschalem Papam Romæ in vincula conjecisset. Tandem ingruente nocte separamur, & metuentes, ne nos Tyrannus immisis militibus persequeretur, velocissime viam relegimus.

Sæcul. XII.
A.C. 1119.

Sup. lib.
LXVI. §. 3.

Feria tertia, vigesima octava Octobris, Papa infirmitate detentus in Concilio sedere non potuit. Feria quarta circa horam nonam matutinam accedens quorundam querelas audivit & non nulla alia negotia usque ad horam tertiam tractavit. Ceterum Archiepiscopus Coloniensis, missis ad Papam legatis cum epistola, subjectionem professus, pacem & amicitiam ejus petiit, & filium Petri Leonis, quem obsidem habebat, in amoris specimen, sine pretio reddidit. Tunc ille juvenis in Concilio conspici cœpit, pretiosis quidem ornatus vestibus, sed nigro vultu & pallido, magis Judæo vel Agareno quam Christiano similis; eum autem Franci alique penes Pontificem flau-

Sæcul. XII. stantem intuentes ridebant & perniciem
A.C. 1119. imprecabantur, odio parentis ipsius,
 quem olim Judæam, & in illum diem
 iniquissimum fceneratorem noverant.
 Lugdunensis deinde Archiepiscopus, cum
 suis Suffraganeis surgens, nomine Episco-
 pi Matisconensis, contra molimina Abba-
 tis Cluniacensis querelas protulit, quas
 etiam plures alii monachi Clericique
 contra eundem Abbatem magna vocife-
 ratione & strepitu profecuti sunt. Tum,
 imperato silentio, Pontius Abbas Clunia-
 censis, cum magna monachorum caterva
 surgens, edixit, se nulli intulisse vel da-
 mnum vel injuriam, sed quia res & pri-
 vilegia Monasteria sui, ut par esset, cura-
 ret, accusatoribus suis rei alienæ invalu-
 rem videri. *Ceterum, inquebat, Res
 Papæ agitur, defendat ipse, si velit, Eccle-
 siam suam, & Bona, quæ fidei meæ conser-
 vanda credidit.*

Canones
 Concilii Re-
 mensis.

Papa sententiam pronunciare circa
 hanc causam in alteram diem distulit, &
 ab hora tertia pomeridiana Decreta hu-
 jus Concilii recitari iussit. Erant vero
 numero quinque: primo Simonia damna-
 tur. Secundo prohibetur, ne quis Lai-
 cus Investituram Episcopatus vel Abba-
 tiæ concedat. Quicumque id præsum-
 pserit anathematis ultioni subjaceat, &
 Investitus dignitate acquisita adempta
 omni spe, se unquam restitui posse, pri-
 vetur.

vetur. Tertio in vafores Bonorum Ec-
clesiæ perpetuo anathemate feriuntur.

Sæcul. XII.
A.C. 1119.

Quarto prohibetur, ne quis alteri Bene-
ficiū Ecclesiasticū quasi jure hæredi-
tario relinquat. Ne quis pro Baptisma-
te, pro Sacris oleis, pro sepultura, pro
infirmorum visitatione aut unctione, pre-
tium accipiat. Ultimo Clericis conti-
nentia præcipitur. In eodem Concilio
longum Decretum de servanda Treuga
seu Sacris induciis editum. Capitulum
de Investitura primo verbis generalibus,
quæ omnes Ecclesias & omnia Bona Ec-
clesiastica complectebantur, scriptum
cunctis Laicis & quibusdam Clericis oc-
casionem præbuit tumultuose conque-
rendi; qua de re usque in intempe-
stam noctem disputatum. Laicis enim
Papa Decimas aliosque census Ecclesia-
sticos, quos a longo tempore percipie-
bant, eripere velle videbatur. Igitur
illa die Papa, ut constituerat, Concilio
finem imponere non potuit, sed in se-
quentem distulit, qua & istud capitulum
& reliqua communi consensu compone-
rentur.

p. 877.

Ultima Concilii Sessio die Jovis de-
cima tertia Octobris anno millesimo cen-
tesimo decimo nono habita. Hymno de
Spiritu Sancto decantato, Papa de donis
ejusdem Spiritus Sancti, præsertim de Sa-
pientia & Charitate, ad totum Conci-
lium

Sæcul. XII.
A.C. 1119.

lium dixit, omnes ad concordiam exhortans, & potestatem abeundi faciens omnibus, qui Auctoritati Ecclesiæ subesse recusarent. (*) Tandem tanta eloquentiæ vi peroravit, ut omnes de Canone ad jus investiendi pertinente, atque ad Episcopos & Abbates restricto, consenserint. Quinque vero Canones, a toto Concilio approbatos, Joannes Cremensis Cardinalis dictavit, Joannes Rotomagensis monachus ad S. Owenum scripsit, & Chrysogonus Cardinalis Diaconus publice recitavit. Tum Joannes Cremensis Cardinalis de Causa Abbatis Cluniacensis disseruit, atque argumentis a Papæ auctoritate desumptis conclusit, confirmanda esse hujus Monasterii Privilegia, non nullorum Præfulum murmurantium querelis insuperhabitis. Inter hæc literæ afferuntur, quibus Cardinalis Tusculanensis mors nunciabatur, & quædam Epistola Clementiæ, Summi Pontificis Sororis,

(*) Ipsa verba Callisti Papæ perorantis sunt: *Unde & nos cum Auctoritate Apostolica dicimus: Si Infidelis discedit, discedat, & det locum Fidelibus, quæ Ecclesiastica sunt & Ecclesiæ libertati necessaria, pertrahere.* Tum subjungit: *Vobis autem, qui locum & officium Apostolorum in Ecclesia Dei tenetis, dicimus, quod Dominus dixit ad duodecim: nunquid & vos vultis abire?* * Act. Conc. Edit. Hard. Tom. VI. Part. II. pag. 1998.

Sororis, de obitu adolescentis Comitis Sæcul. XII.
Balduini, filii sui, mense Junio præterito A.C. 1119.
fatis functi. Concilium pro utroque pre-
ces persolvit.

Porro cum Episcopus Barcinonensis
de Dignitate Regia & Sacerdotali doctis-
sime pro Concione dixisset, allatæ sunt
quadringentæ viginti septem candelæ
accensæ, & singulis sive Episcopis sive
Abbatibus baculos tenentibus datæ.
Tum cum omnes moniti fuissent, ut sur-
gerent, candelas manibus tenentes, reci-
tata sunt multorum nomina, quos sole-
mni ritu excommunicare Pontifex con-
stituerat. Ex his primi nominati sunt
Rex Henricus, & Burdinus Antipapa. (*)
Tandem accepta Callisti Papæ Benedi-
ctione omnes discesserunt. Et hic Con-
cilio Remensis finis fuit.

§. IX.

(*) In ipsis Actis ex Commentario Hessionis
subjunguntur sequentia verba: *Absolvit etiam
Dominus Papa auctoritate Apostolica a Fide-
litate Regis omnes, quotquot ei juraverant, nisi
forte resipisceret, & Ecclesiæ Dei satisfaceret.*

Ex his dispicimus, Gregorii VII. Papæ Suc-
cessores ejusdem vestigiis inhæsisse. Sed hæc
absolutio jam illa ætate verborum formula sine
effectu fuisse videtur, cum non legamus, ideo
Subditorum quemquam ab Henrico Imperatore
defecisse.

Hist. Eccles. Tom. XVI.

F f